

Szondy-Adorján György

A tér kövei mind

Leültem füttyörészni egy szárazabb padra,
nemrég zápor söpört végig a városon –
az égbolt: madarak, színek maradéka,
átmosott tüll a langyos levegő,
láttam, a széleken gőzölög a széna.

Egy pár kaviccsal arrébb, hol a lábam volt,
a bal, halványult a sötétebb folt, egyre
hasonlóbb, egyre azonosabb, mint a tér
kövei mind, beszótték a hangyák léptei,
bolond kis rovarok, ez elmegy, az visszatér.

Csak néhány perc, aztán nyomban lehull az este,
jött a pillanat, mikor teret
keresne a kéz, amíg a fények kigyúlnak,
míg unszol a kimért sötétség:
örvendjünk, mert így van meg úgy van.

Fölálltam, és már nem tudom, mit is füttyültem,
már nyíltak a lépteim a tér kövein,
majd kigyúltak a lámpák, mind engem kerestek,
halkan eleredt ismét az eső,
és kezemből apró kis cseppek hulltak.

SZONDY-ADORJÁN GYÖRGY (1971) költő, író, Csíkszeredán él. Utóbbi kötete: *Az öröm emlékezete* (2013).

Móni tükörországban

Az a hang, amivel szólnál,
nem is zaj, a test beszéde,
tyúk lesi a rókát, szép-e,
nyúl oson a juhakolnál,
mégsem hang, amivel szólnál,
szembeköp a tükröd szépe.

A szerelem, amin rágódsz,
mint egy tavaszba zárt pincsi,
rózsaszín, mert soha nincs itt,
feküdj alá és belátod:
Móni festi Leonardót,
meg amor omnia Vincit.

BOLDI: Concerto (márvány, 60x60x42 cm)